

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς
 Χαρ. Ἀνρίου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
 ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσώπου. (συνέχεια). — Ἐρρίκου Ριθιέρ : ΜΙΑ
 ΑΠΑΓΩΓΗ, μετὰφρασίς Πέτρου Βερνέρ. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναικα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπία*.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ANNINOT

(Συνέχεια)

Ζ'

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΛΑΒΕΡΝΗ

Ὁ καιρὸς ἦτο ἄστατος καὶ χλιαρὸς. Ὁ ἥλιος δὲν κατάρθου νὰ διασχίσῃ τὰ νέφη, ἐκ τοῦ σκιεροῦ δὲ τοῦ οὐρανοῦ θόλου κατήρχετο μόνον ἡ θερμότης του μετὰ φωτὸς ὀλίγου.

Ἡ κυρία Λαβερνὴ ἐκάθητο ἐπὶ προσκεφαλαίου εἰς τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἥς αἱ βαθμιδὲς ἦγον πρὸς τὸν κήπον. Πέριξ αὐτῆς ἔθαλλον ἐντὸς εὐρέων κιβωτίων αἰγοκλήματα καὶ κληματίδες, ἅτινα πλήρη εὐωδίας ἀνείρπον μέχρι τοῦ ἔξωστου τοῦ πρώτου πατώματος.

Ὁ πύργος τοῦ Λαβερνὴ συνέκειτο ἐκ τοῦ ἰσογείου, ἐγειρομένου ἐπὶ ἀναβάθρου, ἐξ ἐνὸς πατώματος ἔχοντος ἑννέα παρά-

θυρα καὶ ἐκ μιᾶς στέγης ὀξείας, ἥτις ἐπέκειτο τῆς οἰκοδομῆς, ἀνυψουμένη μετὰ χάριτος πρὸς τὸν οὐρανόν. Αἱ μεγάλαι ἐκεῖναι στέγαι τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος δὲν ὁμοιάζουσιν ἄρᾳ γε πρὸς τὴν προσευχὴν ; δὲν φαίνονται λέγουσαι : τὰ πάντα πρὸς τὸν οὐρανόν ;

Ἡ οἰκία αὕτη ὡκοδομημένη διὰ λίθων καὶ πλίνθων, μέλαινα καὶ μεγαλοπρεπῆς τὴν κορυφήν, χαρίεσσα καὶ ἀνθηρὰ περὶ τὴν βάσιν, ἠγείρετο ὑπὸ τὰς κλιτῦς γηλόφου ἡμικυκλιοειδοῦς, οὗτινος οἱ δύο βραχίονες ἐπεστρωμένοι ὑπὸ δασῶν, περιέσφιγγον αὐτὴν ἡρέμα καὶ τὴν ἐπροφύλαττον ἀπὸ τοὺς βορείους καὶ δυτικούς ἀνέμους. Δὲν ἐπεδεικνύετο ἡ οἰκοδομὴ ἐν ἀγερωχίᾳ, πολλὰκις δὲ ὁ ὁδοιπὸρος διήρχετο διὰ τῆς κοιλίδος, χωρὶς καὶ νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἔκειτο κατοικία μεταξὺ τῶν αἰγείρων καὶ τῶν προαιωνίων φηγῶν.

Ἡ ὁδὸς διήρχετο κάτωθεν τοῦ λόφου, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ δὲ μέχρι τοῦ πυλῶνος ὀκτῶ σειραὶ καστανεῶν ἐσχημάτιζον τετραπλὴν δενδροστοιχείαν, προωρισμένην μᾶλλον ν' ἀποκρύψωσι τὴν πρόσοψιν τῆς οἰκίας παρὰ νὰ τὴν κοσμήσωσι καὶ νὰ τὴν καταστήσωσιν ἐπιδεικτικὴν.

Μικρὸς ρυαξ, τοῦ ὁποίου τὴν μίαν ὀχθὴν ἐκ τοῦ μέρους τῆς δενδροστοιχείας, προσέθετεν εἰς τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην τὴν κίνησιν, τὴν δρόσον καὶ τὸν ἡδὺν ψίθυρον τῶν διαυγῶν ὑδάτων του. Διήρχετο ταπεινῶς ὑπὸ μικρὰν λιθίνην γέφυραν, ἥς ἀνωθεν ἠγείρετο ὁ πυλῶν, ὁ φέρων τὸ οἰκόσημον τῶν Λαβερνῶ. Ἐπὶ τῆς προσόψεως ἐκείνης, τὰ παράθυρα ἦσαν πάντοτε κεκλεισμένα διὰ παραπετασμάτων καὶ οὐδεὶς ποτε ἐφάνετο εἰς αὐτά.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κυρίου Λαβερνῆ, πᾶσα ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐν τῷ πύργῳ κίνησις εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Τὰ δωμάτια τῆς κομῆσεως ἔβλεπον πρὸς τὸν κήπον πρὸς τὸ νοτιανατολικόν, καὶ ὁ ἥλιος ἐθερμαινεν αὐτὰ ἀπὸ πρωίας μέχρις ἐσπέρας. Αὐτόθι, εἴτε καθημένη παρὰ τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος, εἴτε κάτω, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, δίδουσα διαταγὰς καὶ ἐπιτηροῦσα τοὺς ὑπηρέτας, ἡ κυρία Λαβερνὴ, ὡς μόνον θέαν εἶχεν ἀπὲ-

ναντί της τὸ ἡμικύκλιον δάσους πλατάνων καὶ καστανεῶν, σχηματίζουσῶν μέλανα καὶ πυκνὸν θόλον, ὅφ' ὃν διεφάνετο ὁ ρυαξ, φωτιζόμενος ἐνιαχοῦ λαθραίως διὰ τινος σχισμάδος τοῦ φυλλώματος· πέραν τοῦ δάσους καὶ τοῦ μελαγχολικοῦ ρειθροῦ οὐδὲν ἐφάνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἀπὸ δὲ τοῦ πύργου μέχρι τοῦ ἡμικυκλίου ἐξετείνετο εὐρύχωρον τετραπλευρον περιέχον κανονικὰς πρασιάς ροδῶνων ρομβοειδεῖς ἢ ὠοειδεῖς, λιθίνην λεκάνην μετὰ πίδακος, καταπλημμυρούμενον ὑπὸ φωτὸς καὶ ἀέρος ἐλευθέρου, συλούμενον ἀδιακόπως ὑπὸ πασῶν τῶν μελισσῶν καὶ τῶν ψυχῶν τῆς ἐξοχῆς· εἰς δὲ τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ κήπου πεφυτευμένοι τέσσαρες γιγαντιαῖαι κερασσαὶ προσεῖλκυον τοὺς χλωρίωνας, τοὺς σπίνους καὶ τοὺς πυρρούλας, φλυάρους παρασίτους, οἵτινες ἔβλεπον μετ' ὀκτου τὴν γραμμὴν τῶν μελαίνων χελιδόνων, αἵτινες εἶχον καταφύγει ὑπὸ τὸν θριγκὸν τῆς ὑπερμεγέθους στέγης.

Εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο κτήμα, ἔκτασιν ἔχον πεντήκοντα τὸ πολὺ πενταπλέρων, περικεκλεισμένον πανταχόθεν ὑπὸ φρακτῶν καὶ τοῦ ρυακος, ἡ κυρία Λαβερνὴ διήλθε τὰ δύο τρίτα τοῦ βίου της. Αὐτόθι εἶχε γεννηθῇ ὁ Γεράρδος. Ὁ δὲ ἀποθανὼν κόμης Λαβερνῆ, ὁ συμπολεμιστῆς τοῦ Κατινὰ, ἐλυπεῖτο, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκφέρῃ αὐτόθι τὴν ὑστάτην πνοήν, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν, τρωθεὶς θανασίμως ἐφ' ἐνὸς τῶν προχωμάτων τοῦ Μάεστριχτ, ἐξέπνευσε λέγων : «ὦ δυστυχὴ μου σύζυγε! ὦ, ἡ οἰκία μου !»

Αὐτόθι τέλος ἡ κόμησσα, ἐρείδουσα τὰ νῶτα ἐπὶ τῆς παραστάδος τῆς θύρας, μετὰ τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῶν αἰγοκλήματων καὶ τὴν ἄλλην ἐπὶ τῆς καρδίας της, παρετήρει, ὡς πάντοτε, τὸν φωτεινὸν κήπὸν της καὶ τὸ σκιερὸν δάσος, εἰκόνα συγκινητικὴν ζωῆς σβεννυμένης, ἥτις ἐν μὲν τῷ παρόντι παρέχει τὸν ἥλιον, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι ὀρίζοντα παγερὸν καὶ ζῶφον.

Ἡ κυρία Λαβερνὴ δὲν ἦτο ἀκόμη πενηκοντοῦτις. Ἡ κόμη της μόλις ἤρχιζε νὰ ἐπαργυροῦται. Τὸ ὄμμα της ἦτο ἀκόμη ἡμερον καὶ διαυγές ὡς ἄλλοτε. Πλὴν ἄλλοτε ἡ φιλόγελως καὶ ζωηρὰ κό-